

Ηλίας - Αριθμός Τέσσερα

Δουλεία

Jeff Pippenger

2023-10-01

Η μαρτυρία του Ηλία αρχίζει όταν διακηρύσσει ότι δεν θα υπάρξει βροχή, παρά μόνον με τον λόγο του, επί τριάμισι έτη.

Και ὁ Ἡλίας ὁ Θεσβίτης, ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Γαλαάδ, εἶπε πρὸς τὸν Ἀχαάβ· Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου παρίσταμαι, δὲν θὰ γίνῃ τὰ ἔτη ταῦτα οὔτε δρόσος οὔτε βροχή, εἰμὴ κατὰ τὸν λόγον μου. Α΄ Βασιλέων 17:1.

Αυτά τα τριάμισι έτη αντιπροσωπεύουν την ιστορία των Θυατείρων από το 538 έως το 1798. Το 1798, στο τέλος της περιόδου της ξηρασίας, ο Ηλίας καλεί τον Αχαάβ στο Κάρμηλο. Το μήνυμα του πρώτου αγγέλου ανήγγειλε την ώρα της κρίσεως του Θεού στις 22 Οκτωβρίου 1844. Το μήνυμα του πρώτου αγγέλου ήταν η εντολή προς τον Αχαάβ να συγκαλέσει όλον τον Ισραήλ στο Κάρμηλο.

Και συνέβη, ὅταν ὁ Αχαάβ εἶδε τὸν Ηλία, ὁ Αχαάβ εἶπε πρὸς αὐτόν: Εσύ εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ ταράζει τὸν Ἰσραήλ; Καὶ ἐκεῖνος ἀπάντησε: Εγὼ δὲν ἐτάραξα τὸν Ἰσραήλ, ἀλλὰ ἐσύ καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατέρα σου, διότι ἐγκαταλείψατε τὶς ἐντολές τοῦ Κυρίου καὶ ἀκολούθησες τοὺς Βααλίμ. Τώρα λοιπὸν στείλε καὶ σὺνάξέ μου ὅλον τὸν Ἰσραήλ στο ὄρος Κάρμηλος, καὶ τοὺς προφῆτες τοῦ Βάαλ τετρακοσίους πενήντα, καὶ τοὺς προφῆτες τῶν ἀλσῶν τετρακοσίους, ποὺ τρῶνε στὴν τράπεζα τῆς Ἰεζάβελ. Καὶ ὁ Αχαάβ ἀπέστειλε πρὸς ὅλους τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ καὶ συνήγαγε τοὺς προφῆτες στο ὄρος Κάρμηλος. Καὶ ὁ Ηλίας προσήλθε πρὸς ὅλον τὸν λαὸ καὶ εἶπε: Ἔως πότε θὰ χωλαίνετε μεταξύ δύο φρονημάτων; Ἄν ὁ Κύριος εἶναι Θεός, ἀκολουθεῖτε αὐτόν· ἀλλὰ ἂν ὁ Βάαλ, τότε ἀκολουθεῖτε αὐτόν. Καὶ ὁ λαὸς δὲν τοῦ ἀπάντησε οὔτε λέξη. Γ΄ Βασιλειῶν 18:17–21.

Όλος ο Ισραήλ συνάχθηκε στο Κάρμηλο κατά τον καιρό του Ηλία, γεγονός που, με τη σειρά του, αντιπροσώπευε την ιστορία του Γουίλλιαμ Μίλλερ, όταν οι τρεις εκκλησίες του τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης συνήχθησαν μαζί. Η εκκλησία που αρχικά είχε καταφύγει στην έρημο το 538 για να διαφύγει τον διωγμό της Ιεζάβελ, όπως αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία των Θυατείρων, εξήλθε από την έρημο ως η γενεά που επρόκειτο να έλθει αντιμετώπι με το μήνυμα του Ηλία, το οποίο αντιπροσωπευόταν από τον Γουίλλιαμ Μίλλερ. Τότε το θηρίο της γης άνοιξε το στόμα του και κατάπιε τον κατακλυσμό του διωγμού που είχε σταλεί εναντίον της επί χίλια διακόσια εξήντα έτη.

Και ἡ γῆ ἐβοήθησε τὴ γυναῖκα, καὶ ἡ γῆ ἤνοιξε τὸ στόμα τῆς, καὶ κατέπιε τὸν ποταμόν, τὸν ὁποῖον ὁ δράκων ἔρριπεν ἐκ τοῦ στόματός του. Ἀποκάλυψις 12:16.

Στην προφητεία, το «λαλείν ενός έθνους» είναι η ενέργεια των νομοθετικών και δικαστικών του αρχών, και το 1789 οι Ηνωμένες Πολιτείες θέσπισαν το θεόπνευστο έγγραφο που είναι το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών, προστατεύοντας έτσι τα δικαιώματα και την ελευθερία που

ήταν αναγκαία για να παρασχεθεί προστασία από τον διωγμό τόσο των βασιλέων της Ευρώπης όσο και της αποστατημένης Καθολικής εκκλησίας.

«Η ομιλία του έθνους είναι η ενέργεια των νομοθετικών και δικαστικών του αρχών.» The Great Controversy, 443.

Το 1789, ακριβώς πριν από την έναρξη του προφητικού ρόλου των Ηνωμένων Πολιτειών ως της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας, έλάλησεν ως άρνιον, αλλά κατά τον νόμο της Κυριακής θα μιλήσει ως δράκων.

Και είδα ένα άλλο θηρίο να αναβαίνει από τη γη· και είχε δύο κέρατα όμοια με αρνίου, και λαλούσε ως δράκων. Αποκάλυψις 13:11.

Η αρχή και το τέλος του θηρίου της γης σηματοδοτούνται από την ομιλία του. Το 1798, ο Αχαάβ καλεί όλο τον Ισραήλ στο Όρος Κάρμηλος, όπου ο Ηλίας πρόκειται να θέσει ενώπιον τους μία δοκιμασία, ώστε να αποδείξει σε όσους παρακολουθούν εάν ο Θεός των Εβραίων ή ο θεός της Ιεζάβελ είναι ο αληθινός Θεός. Η Ιεζάβελ είχε τετρακόσιους πενήντα προφήτες του Βάαλ και τετρακόσιους προφήτες των αλσών. Ο ψευδής θεός Βάαλ ήταν ανδρική θεότητα και η ψευδής θεότητα Ασταρώθ ήταν γυναικεία θεότητα.

Αυτές οι δύο τάξεις ψευδοπροφητών αντιπροσωπεύουν τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους, διότι στην προφητεία, όταν ένας άνδρας και μία γυναίκα παριστάνονται μαζί, η γυναίκα αντιπροσωπεύει μία εκκλησία και ο άνδρας το κράτος. Ο Ηλίας ήταν αριθμητικά κατώτερος κατά οκτακόσιους πενήντα προς έναν, καθώς αντιμετώπιζε τον ανίερο συνδυασμό εκκλησίας και κράτους, όπως αυτός παριστάνεται από τις θηλυκές και αρσενικές ψευδείς θεότητες και επίσης από τον γάμο του Αχαάβ και της Ιεζάβελ. Η απεικόνιση του Αχαάβ και της Ιεζάβελ περί εκκλησίας και κράτους αντιπροσωπεύει τη διαφθορά του κέρατος του Ρεπουμπλικανισμού, και ο Βάαλ και η Ασταρώθ αντιπροσωπεύουν τη διαφθορά του Προτεσταντικού κέρατος.

Το ζήτημα ήταν η διαμαρτυρία του Ηλία εναντίον της διεφθαρμένης θρησκείας που αντιπροσωπεύεται από τα Θυάτειρα στο δεύτερο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Ο Ηλίας αντιπροσώπευε έναν Διαμαρτυρόμενο, διότι ο μόνος ορισμός του Διαμαρτυρόμενου είναι κάποιος που διαμαρτύρεται εναντίον της Ρώμης. Η διαμαρτυρία του Ηλία αντιπροσωπεύει μια διαμαρτυρία εναντίον του συνδυασμού εκκλησίας και κράτους, ο οποίος επιτυγχάνεται μέσω της ανίερης συμμαχίας μεταξύ ενός διεφθαρμένου κράτους και μιας διεφθαρμένης εκκλησίας.

Άλλ' έχω κατά σοῦ ὀλίγα, διότι ἀνέχεσαι τὴν γυναῖκα Ἰεζάβελ, ἥτις λέγει ἑαυτὴν προφήτιν, καὶ διδάσκει καὶ πλανᾷ τοὺς δούλους μου νὰ πορνεύωσι καὶ νὰ τρώγωσι εἰδωλόθυτα. Καὶ ἔδωκα εἰς αὐτὴν καιρὸν νὰ μετανοήσῃ ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς, καὶ δὲν μετενόησεν. Ἴδου, βάλλω αὐτὴν εἰς κλῖνην, καὶ τοὺς μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς εἰς θλίψιν μεγάλην, ἐὰν δὲν μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν. Αποκάλυψις 2:20–22.

Το φαγητό αντιπροσωπεύει το μήνυμα που αποδέχεσαι, και ένα μήνυμα που έχει θυσιαστεί στα είδωλα αντιπροσωπεύει τα δόγματα του Καθολικισμού, το ίδιο το σύμβολο της βδελυρής λατρείας των ειδώλων. Ο λαός του Θεού κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες είχε φθάσει να αποδεχθεί πολλά από τα παγανιστικά δόγματα του Καθολικισμού, και ιδιαίτερα τη λατρεία του ήλιου.

Η πορνεία είναι μια παράνομη σχέση και, προφητικά, αντιπροσωπεύει την ίδια την ουσία εκείνου που απαγορεύει το Σύνταγμα: τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους. Ο Αχαάβ βρισκόταν σε παράνομη σχέση με την Ιεζάβελ, διότι, ως βασιλιάς του Ισραήλ, δεν έπρεπε να νυμφευθεί ειδωλολατρική πριγκίπισσα. Ο Ιησούς προσδιόρισε τον Ιωάννη τον Βαπτιστή ως Ηλία, και ο Ιωάννης επίσης αντιμετώπισε την ίδια ανίερη σχέση, όταν επέπληξε τον Ηρώδη επειδή νυμφεύθηκε την Ηρωδιάδα, τη γυναίκα του αδελφού του.

Διότι ο Ηρώδης είχε συλλάβει τον Ιωάννη, και τον είχε δέσει, και τον είχε ρίψει στη φυλακή εξαιτίας της Ηρωδιάδος, της γυναίκος του αδελφού του Φιλίππου. Διότι ο Ιωάννης του έλεγε: Δεν σου είναι νόμιμο να την έχεις. Ματθαίος 14:3, 4.

Η αντιπαράθεση του Ηλία με τον Αχαάβ και την Ιεζάβελ προεικόνιζε την αντιπαράθεση του Ιωάννη με τον Ηρώδη και την Ηρωδιάδα, διότι αμφότερες οι σχέσεις αντιπροσώπευαν μία παράνομη σχέση εκκλησίας και κράτους. Από κοινού αντιπροσωπεύουν το μήνυμα του Ηλία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, το οποίο αντιπαράκειται προς τον παπισμό (Ιεζάβελ και Ηρωδιάς), προς τους δέκα βασιλείς που αντιπροσωπεύουν τα Ηνωμένα Έθνη (Αχαάβ και Ηρώδης) και προς τις Ηνωμένες Πολιτείες, που αντιπροσωπεύουν τον ψευδοπροφήτη (τους ψευδοπροφήτες του Καρμήλου και τη Σαλώμη, την κόρη της Ηρωδιάδος).

Το προφητικό πλαίσιο στο Κάρμηλο περιλαμβάνει την υπεράσπιση από τον Ηλία του Συντάγματος των Ηνωμένων Πολιτειών, το οποίο κατοχυρώνει την αρχή του χωρισμού Εκκλησίας και Κράτους.

Και ἐγένετο, ὅτε εἶδεν ὁ Ἀχαάβ τὸν Ἡλίαν, εἶπεν ὁ Ἀχαάβ πρὸς αὐτόν· Σὺ εἶ ὁ ταρασσὼν τὸν Ἰσραήλ; Καὶ ἀπεκρίθη· Ἐγὼ δὲν ἐτάραξα τὸν Ἰσραήλ, ἀλλὰ σὺ καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου, διότι ἐγκατελείψατε τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, καὶ ἠκολούθησας τοῖς Βααλίμ. Γ΄ Βασιλειῶν 18:17, 18.

Το Σύνταγμα καθιέρωσε ότι τα δύο κέρατα του Ρεπουμπλικανισμού και του Προτεσταντισμού θα παρέμεναν πάντοτε χωριστά το ένα από το άλλο. Αλλ' η Αποκάλυψη προσδιορίζει ότι, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες τελικώς ομιλήσουν ως δράκων, τούτο θα συμβεί όταν οι αποστατημένες εκκλησίες των Ηνωμένων Πολιτειών αποκτήσουν τον έλεγχο και ενωθούν με την αποστατημένη κυβέρνηση.

«Αλλά τι είναι η “εικόνα προς το θηρίον”; και πώς πρόκειται να σχηματισθεί; Η εικόνα κατασκευάζεται από το δίκερνο θηρίον και είναι εικόνα προς το θηρίον. Ονομάζεται επίσης εικόνα του θηρίου. Ὡστε, για να μάθουμε πώς είναι η εικόνα και πώς πρόκειται να σχηματισθεί, πρέπει να μελετήσουμε τα χαρακτηριστικά του ίδιου του θηρίου — του παπισμού.

«Όταν η αρχαία εκκλησία διεφθάρη, απομακρυνόμενη από την απλότητα του ευαγγελίου και αποδεχόμενη ειδωλολατρικές τελετές και συνήθειες, έχασε το Πνεύμα και τη δύναμη του Θεού· και, προκειμένου να ελέγχει τις συνειδήσεις του λαού, αναζήτησε την υποστήριξη της κοσμικής εξουσίας. Το αποτέλεσμα ήταν ο παπισμός, μια εκκλησία που έλεγχε την εξουσία του κράτους και τη χρησιμοποιούσε για την προώθηση των δικών της σκοπών, ιδίως για την τιμωρία της “αιρέσεως”. Για να σχηματίσουν οι Ηνωμένες Πολιτείες εικόνα του θηρίου, η

θηρσκευτική εξουσία πρέπει να ελέγξει σε τέτοιον βαθμό την πολιτική κυβέρνηση, ώστε και η εξουσία του κράτους να χρησιμοποιείται επίσης από την εκκλησία για την επίτευξη των δικών της σκοπών.» The Great Controversy, 443.

Ο Ηλίας στο Όρος Κάρμηλος αντιπροσώπευε το έργο των Μιλλεριτών, και οι Μιλλερίτες εδραιώθηκαν ως ο αληθινός προφήτης, σε αντίθεση με εκείνους που είχαν προσφάτως εξέλθει από την επιρροή του Καθολικισμού, αλλά επέλεξαν, διά της απορρίψεώς τους του φωτός του πρώτου αγγέλου, να επιστρέψουν στη Ρώμη. Έτσι, το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, την άνοιξη του 1844, συνίστατο στην ταύτιση των Προτεσταντικών ομολογιών ως θυγατέρων της Βαβυλώνας, και των Μιλλεριτών ως του γνησίου Προτεσταντικού κέρατος.

Όταν ο Θεός έβγαλε τον αρχαίο Ισραήλ από τη δουλεία της Αιγύπτου και τον πέρασε μέσα από τα ύδατα της Ερυθράς Θαλάσσης, εγκαινίασε μια προοδευτική διαδικασία δοκιμασίας, η οποία άρχισε με τη δοκιμή του ουράνιου μάννα.

«Επάνω μας λάμπει το συσσωρευμένο φως των παρελθόντων αιώνων. Η καταγραφή της λημοσύνης του Ισραήλ έχει διαφυλαχθεί προς φωτισμό μας. Στην εποχή αυτή ο Θεός έθεσε το χέρι Του για να συνάξει προς Εαυτόν έναν λαό από κάθε έθνος, συγγένεια και γλώσσα. Στο κίνημα της παρουσίας Του εργάστηκε υπέρ της κληρονομίας Του, καθώς εργάστηκε και για τους Ισραηλίτες, οδηγώντας τους έξω από την Αίγυπτο. Στη μεγάλη απογοήτευση του 1844 η πίστη του λαού Του δοκιμάστηκε, όπως δοκιμάστηκε και εκείνη των Εβραίων στην Ερυθρά Θάλασσα.» Testimonies, τόμος 8, σσ. 115, 116.

Η απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844 οδήγησε στην κατανόηση του επουρανίου αγιαστηρίου, το οποίο στη συνέχεια παρουσίασε τη δοκιμασία του Σαββάτου, ακριβώς όπως η δοκιμασία του μάννα έγινε η πρώτη μιας σειράς δέκα δοκιμασιών για τον αρχαίο Ισραήλ.

«Ο Κύριος μου έδωσε την ακόλουθη όραση το 1847, ενώ οι αδελφοί ήσαν συναθροισμένοι κατά το Σάββατο, στο Τοπσάμ του Μείν.

«Αισθανθήκαμε ένα ασυνήθιστο πνεύμα προσευχής. Και καθώς προσευχόμασταν, το Άγιο Πνεύμα έπεσε επάνω μας. Ήμασταν πολύ ευτυχείς. Σύντομα έχασα κάθε αίσθηση των επίγειων πραγμάτων και περιβλήθηκα με όραμα της δόξας του Θεού. Είδα έναν άγγελο να πετά γοργά προς εμένα. Με μετέφερε γρήγορα από τη γη στην Αγία Πόλη. Στην πόλη είδα έναν ναό, στον οποίο εισήλθα. Πέρασα μέσα από μία θύρα προτού φθάσω στο πρώτο καταπέτασμα. Αυτό το καταπέτασμα ανασηκώθηκε, και πέρασα στα Άγια. Εκεί είδα το θυσιαστήριο του θυμιάματος, τη λυχνία με τις επτά λυχνίες, και την τράπεζα επάνω στην οποία βρισκόταν ο άρτος της προθέσεως. Αφού αντίκρισα τη δόξα των Αγίων, ο Ιησούς ύψωσε το δεύτερο καταπέτασμα και πέρασα στα Άγια των Αγίων.»

«Στα άγια των αγίων είδα μία κιβωτό· επάνω και στα πλάγια της ήταν χρυσός καθαρότατος. Σε κάθε άκρο της κιβωτού ήταν ένα ωραίο χερουβείμ, με τις πτέρυγές του απλωμένες επάνω της. Τα πρόσωπά τους ήταν στραμμένα το ένα προς το άλλο, και έβλεπαν προς τα κάτω. Ανάμεσα στους αγγέλους ήταν ένα χρυσό θυμιατήρι. Πάνω από την κιβωτό, όπου στέκονταν οι άγγελοι, υπήρχε μια υπερβολικά λαμπρή δόξα, που φαινόταν σαν θρόνος όπου κατοικούσε ο Θεός. Ο Ιησούς στεκόταν δίπλα στην κιβωτό, και καθώς οι προσευχές των αγίων ανέβαιναν

προς Αυτόν, το θυμιάμα στο θυμιατήρι κάπνιζε, και Αυτός πρόσφερε τις προσευχές τους μαζί με τον καπνό του θυμιάματος προς τον Πατέρα Του. Μέσα στην κιβωτό ήταν η χρυσή στάμνα με το μάννα, η ράβδος του Ααρών που είχε βλαστήσει, και οι λίθινες πλάκες, οι οποίες δίπλωναν μαζί σαν βιβλίο. Ο Ιησούς τις άνοιξε, και είδα επάνω τους τις Δέκα Εντολές γραμμένες με το δάκτυλο του Θεού. Στη μία πλάκα ήταν τέσσερις, και στην άλλη έξι. Οι τέσσερις στην πρώτη πλάκα έλαμπαν περισσότερο από τις άλλες έξι. Αλλά η τέταρτη, η εντολή του Σαββάτου, έλαμπε υπεράνω όλων· διότι το Σάββατο είχε τεθεί κατά μέρος για να τηρείται προς τιμήν του αγίου ονόματος του Θεού. Το άγιο Σάββατο φαινόταν ένδοξο—ένα φωτοστέφανο δόξας το περιέβαλλε ολόκληρο. Είδα ότι η εντολή του Σαββάτου δεν είχε καρφωθεί επάνω στον σταυρό. Αν είχε καρφωθεί, τότε και οι άλλες εννέα εντολές είχαν καρφωθεί· και είμαστε ελεύθεροι να τις παραβαίνουμε όλες, όπως και να παραβαίνουμε την τέταρτη. Είδα ότι ο Θεός δεν είχε αλλάξει το Σάββατο, διότι Αυτός ουδέποτε αλλάζει. Αλλά ο πάπας το είχε αλλάξει από την έβδομη στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας· διότι αυτός έμελλε να αλλάξει καιρούς και νόμο». Early Writings, 32.

Όταν οι Προτεστάντες εξήλθαν από τους Σκοτεινούς Αιώνες το 1798 και το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε, το έκτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, το δίκερο θηρίο της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, άρχισε την πορεία του μέσα στην προφητική ιστορία. Ο Προτεσταντισμός θεμελιώθηκε επάνω στο ιερό έγγραφο που ονομάζεται Αγία Γραφή και ο Ρεπουμπλικανισμός θεμελιώθηκε επάνω στο ιερό έγγραφο που ονομάζεται Σύνταγμα. Ο Θεός είχε εξαγάγει την εκκλησία Του στην έρημο από τους Σκοτεινούς Αιώνες, αλλά, όπως ακριβώς συνέβη με τον αρχαίο Ισραήλ κατά την αιγυπτιακή περίοδο της δουλείας, η εντολή του Σαββάτου είχε λησμονηθεί. Καθώς ο Ισραήλ διέβη την Ερυθρά Θάλασσα καθ' οδόν προς τη δοσοληψία του νόμου στο Σινά, ο σύγχρονος Ισραήλ διέβη τον Ατλαντικό καθ' οδόν προς την 22α Οκτωβρίου 1844, όπου ο νόμος επρόκειτο εκ νέου να αποκαλυφθεί. Ο Κύριος και πάλι ήγειρε έναν λαό, ο οποίος θα ήταν ο θεματοφύλακας του νόμου Του, ο θεματοφύλακας των προφητικών αποκαλύψεών Του και ο οποίος θα έφερε τον μανδύα του Προτεσταντισμού. Στον αρχαίο Ισραήλ εδόθησαν οι δύο πλάκες των Δέκα Εντολών ως σύμβολο του έργου τους να είναι θεματοφύλακες του νόμου Του, και στον σύγχρονο Ισραήλ εδόθησαν οι δύο πινακίδες του Αββακούμ ως σύμβολο του έργου τους ως θεματοφυλάκων του προφητικού Του Λόγου.

Ο σύγχρονος Ισραήλ έπρεπε να φέρει και τα δύο ζεύγη των δύο πλακών, καθώς παρουσίαζε στον κόσμο το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο είναι το μήνυμα που κηρύττεται από εκείνους που φέρουν τον μανδύα του Προτεσταντισμού. Ο Προτεσταντισμός που εξήλθε από τους Σκοτεινούς Αιώνες ήταν τότε ελλιπής, όπως ήταν και ο αρχαίος Ισραήλ όταν διέβαινε μέσω της Ερυθράς Θαλάσσης. Ο Προτεσταντισμός είχε ομολογήσει το σύνθημα της Βίβλου και μόνον της Βίβλου, αλλά είχε ατελή κατανόηση του Λόγου του Θεού, εξαιτίας αιώνων κατά τους οποίους ετρεφόταν με τις παγανιστικές δοξασίες του Ρωμαιοκαθολικισμού (πράγματα θυσιασμένα στα είδωλα). Ο Θεός είχε ορίσει ώστε ένας αληθινός Προτεστάντης να αντιπροσωπεύει ολόκληρο τον Λόγο του Θεού, όπως συμβολίζεται από «τον νόμο και τους προφήτες», τα δύο ζεύγη των δύο πλακών που αντιπροσωπεύουν τόσο το έργο του λαού του Θεού όσο και τον χαρακτήρα του Θεού. Το έργο του πρώτου αγγέλου ήταν να παραγάγει έναν γνήσιο προτεσταντικό λαό, ο οποίος θα ήταν τόσο οι θεματοφύλακες του νόμου Του όσο και του προφητικού Του Λόγου.

«Ο Θεός έχει καλέσει την εκκλησία Του στις ημέρες αυτές, όπως κάλεσε και τον αρχαίο Ισραήλ, να σταθεί ως φως επάνω στη γη. Με τη δυνατή μάχαιρα της αλήθειας, τα μηνύματα του πρώτου, του δεύτερου και του τρίτου αγγέλου, τους έχει διαχωρίσει από τις εκκλησίες και από τον κόσμο, για να τους φέρει σε ιερή εγγύτητα προς τον Εαυτό Του. Τους έχει καταστήσει θεματοφύλακες του νόμου Του και τους έχει εμπιστευθεί τις μεγάλες αλήθειες της προφητείας για την παρούσα εποχή. Όπως οι άγιες θεόπνευστες αποκαλύψεις που είχαν εμπιστευθεί στον αρχαίο Ισραήλ, έτσι και αυτές αποτελούν ιερή παρακαταθήκη που πρέπει να μεταδοθεί στον κόσμο. Οι τρεις άγγελοι της Αποκάλυψης 14 αντιπροσωπεύουν τον λαό που δέχεται το φως των μηνυμάτων του Θεού και εξέρχεται ως όργανό Του για να απευθύνει την προειδοποίηση σε όλο το μήκος και το πλάτος της γης.» Testimonies, τόμος 5, σ. 455.

Η προειδοποίηση που πρόκειται να διακηρυχθεί από εκείνους οι οποίοι έχουν αναγνωρισθεί ως οι θεματοφύλακες των δύο ζευγών των δύο πλακών είναι εναντίον της αποδοχής του σημείου του Καθολικισμού. Αυτή η διαμαρτυρία στρέφεται κατά της παράνομης σχέσεως του Αχαάβ και της Ιεζάβελ και εκπροσωπήθηκε από τον Ηλία στο Όρος Κάρμηλος. Η παράδοση των δύο λίθινων πλακών στο Όρος Σινά προτυποποιούσε την παράδοση των δύο υφασμάτινων πλακών του Αββακούμ στην ιστορία των ετών 1842 έως 1849. Οι δύο πλάκες του Αββακούμ αποτελούν το σύμβολο της διαθηκικής σχέσεως μεταξύ του Θεού και του προτεσταντικού λαού Του. Η απόρριψη εκείνων των πλακών θα ήταν το ίδιο με το να απορρίψει ο αρχαίος Ισραήλ τον νόμο του Θεού.

Οι Μιλλερίτες εισήλθαν στα Άγια των Αγίων και έλαβαν το φως του Σαββάτου, αλλά η διαδικασία της δοκιμασίας δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί. Ταυτοχρόνως, το κέρασ του Ρεπουμπλικανισμού προχωρούσε μέσα από την ίδια ακριβώς ιστορία. Και αμφότερα τα κέρατα θα έφθαναν σε ένα ορόσημο κατά την κοινή τους πορεία το 1863.

Το Ηλιακό μήνυμα του Μίλλερ παρήγαγε μια προοδευτική διαδικασία καθαρισμού με τον επιδιωκόμενο σκοπό της εγκαθίδρυσης του Προτεσταντικού κέρατος, και στην ίδια ακριβώς ιστορία το Ρεπουμπλικανικό κέρασ ενεπλάκη σε μια προοδευτική διαδικασία πολιτικής ανάπτυξης. Και τα δύο κέρατα βρίσκονται επάνω στο ίδιο θηρίο της γης· επομένως, πρέπει να πορεύονται από κοινού καθ' όλη την ιστορία του θηρίου της γης.

Το πρώτο προφητικό χαρακτηριστικό του Δημοκρατικού κέρατος του θηρίου της γης ήταν η ενέργεια του να θέσει σε ισχύ το Σύνταγμα το 1789. Το 1798, (τον καιρό του τέλους, όταν το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε), το θηρίο της γης θα μιλούσε για πρώτη φορά ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας. Το 1798 υπήρξε η αρχή των Ηνωμένων Πολιτειών ως της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας, και η ομιλία που έλαβε χώρα στην αρχή της ιστορίας του θηρίου της γης, το 1798, θα προτυποποιούσε την τελευταία φορά που η έκτη βασιλεία θα μιλούσε, και εκείνος ο καιρός παριστάνεται ως η φωνή του δράκοντος. Όταν εξετάζουμε τους νόμους που ψηφίστηκαν από το Δημοκρατικό κέρασ στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1798, θα πρέπει να αναμένουμε να δούμε μια προτυποποίηση των νόμων που θα ψηφιστούν σε συνάρτηση με τον νόμο της Κυριακής, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες μιλήσουν ως δράκων. Καθώς εξετάζουμε τους ακόλουθους τέσσερις νόμους, αναρωτηθείτε αν οι τέσσερις νόμοι που ψηφίστηκαν το 1798 έχουν την προφητική σφραγίδα του Άλφα και του Ωμέγα;

Το 1798, οι Ηνωμένες Πολιτείες θέσπισαν αρκετούς σημαντικούς νόμους γνωστούς ως οι Νόμοι περί Αλλοδαπών και Στάσεως. Οι νόμοι αυτοί αποτελούσαν μία σειρά τεσσάρων νόμων που ψηφίστηκαν από το Κογκρέσο, το οποίο ελεγχόταν από τους Φεντεραλιστές, και υπογράφηκαν ως νόμος από τον Πρόεδρο Τζον Άνταμς, τον δεύτερο πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών και πρώην αντιπρόεδρο του Τζορτζ Ουάσινγκτον.

Ο Νόμος περί Πολιτογράφησης: Ο νόμος αυτός επέκτεινε την απαιτούμενη περίοδο διαμονής για τους μετανάστες προκειμένου να αποκτήσουν την αμερικανική ιθαγένεια από 5 σε 14 έτη. Αποσκοπούσε πρωτίστως στον περιορισμό της επιρροής των προσφάτως αφιχθέντων μεταναστών, οι οποίοι συχνά συντάσσονταν με το κόμμα της αντιπολίτευσης, τους Δημοκρατικούς-Ρεπουμπλικανούς.

Ο Νόμος περί Αλλοδαπών Φίλων: Ο νόμος αυτός εξουσιοδοτούσε τον πρόεδρο να απελαύνει μη πολίτες που θεωρούνταν απειλή για την ασφάλεια των Ηνωμένων Πολιτειών σε καιρό ειρήνης. Επέτρεπε στον πρόεδρο να θέτει υπό κράτηση και να απελαύνει κάθε μη πολίτη που θεωρούσε επικίνδυνο.

Ο Νόμος περί Αλλοδαπών Εχθρών: Ο νόμος αυτός προέβλεπε τη σύλληψη, τον περιορισμό και την απέλαση πολιτών χωρών που βρίσκονταν σε πόλεμο με τις Ηνωμένες Πολιτείες. Θεσπίστηκε ως προληπτικό μέτρο μέσα στην τεταμένη ατμόσφαιρα των τελευταίων ετών της δεκαετίας του 1790.

Ο Νόμος περί Στάσεως: Αυτός είναι ο πλέον αμφιλεγόμενος από τους Νόμους περί Αλλοδαπών και Στάσεως. Κατέστησε ποινικό αδίκημα τη δημοσίευση «ψευδών, σκανδαλωδών και κακόβουλων» γραπτών κατά της κυβερνήσεως ή των αξιωματούχων της, με σκοπό τη δυσφήμισή τους ή την περιέλευσή τους σε ανυποληψία. Οι επικριτές το εξέλαβαν ως ευθεία επίθεση κατά της ελευθερίας του λόγου και του Τύπου.

Οι Νόμοι περί Αλλοδαπών και Στάσεως υπήρξαν βαθύτατα αμφιλεγόμενοι και προκάλεσαν σημαντική αντίδραση από τους Δημοκρατικούς-Ρεπουμπλικανούς, οι οποίοι πίστευαν ότι οι νόμοι αυτοί παραβίαζαν θεμελιώδη συνταγματικά δικαιώματα και έθεταν στο στόχαστρο το πολιτικό τους κόμμα. Υποστήριζαν ότι οι νόμοι αυτοί συνιστούσαν προσβολή της Πρώτης Τροπολογίας, η οποία προστατεύει την ελευθερία του λόγου και του Τύπου. Τελικώς, οι νόμοι αυτοί διαδραμάτισαν ρόλο στην εκλογή του 1800, όταν ο Τόμας Τζέφερσον και οι Δημοκρατικοί-Ρεπουμπλικανοί κέρδισαν την προεδρία και το Κογκρέσο, γεγονός που οδήγησε στην κατάργηση του Νόμου περί Στάσεως.

Το κόμμα των Δημοκρατικών-Ρεπουμπλικανών πίστευε ότι οι νόμοι αυτοί παραβίαζαν τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνονταν από το Σύνταγμα, και επίσης πίστευε ότι οι νόμοι αυτοί στρέφονταν εναντίον του αντίπαλου πολιτικού κόμματος. Δεν έχει σημασία ότι οι νόμοι αυτοί καταργήθηκαν ή αργότερα εξέπνευσαν· το Άλφα και το Ωμέγα εικονογραφεί το τέλος με την αρχή. Στην ιστορία κατά την οποία οι νόμοι αυτοί θεσπίστηκαν ή «ελάλησαν» ως νόμος, το Ομοσπονδιακό κόμμα αντιμετώπιζε την αντίθεση ενός κόμματος που ονομαζόταν Δημοκρατικοί-Ρεπουμπλικανοί. Η εξέλιξη του κόμματος των Δημοκρατικών-Ρεπουμπλικανών καταλήγει τελικώς στην παραγωγή του Ρεπουμπλικανικού κόμματος. Ένα πολιτικό κόμμα που

συγκροτήθηκε πρωτίστως στη βάση μιας θέσεως κατά της δουλείας.

Οι ιστορικοί αναγνωρίζουν το 1863 ως το ακριβές κεντρικό σημείο του εμφυλίου πολέμου, ενός πολέμου που θεμελιωνόταν στο ζήτημα της δουλείας. Το 1863 αποτελεί επίσης ορόσημο για τους νέους σημαιοφόρους του προτεσταντικού κέρατος, οι οποίοι τότε απέρριψαν την πρώτη χρονική προφητεία που δόθηκε στον Μίλλερ από αγγέλους (την προφητεία των «επτά καιρών» από το εικοστό έκτο κεφάλαιο του Λευιτικού). Μήπως θα μπορούσε να είναι μια απλή σύμπτωση το ότι η προφητεία των επτά καιρών τυγχάνει να βασίζεται ακριβώς στους νόμους περί δουλείας που εκτίθενται στο προηγούμενο κεφάλαιο του Λευιτικού; Η «κατάρα» που προσδιορίζεται από τους «επτά καιρούς» ήταν η υπόσχεση ότι, αν οι νόμοι της διαθήκης του εικοστού πέμπτου κεφαλαίου παραβιάζονταν, τότε ο Ισραήλ θα ολοκλήρωνε την ιστορία του επιστρέφοντας στη δουλεία από την οποία είχε εξαχθεί όταν άρχισε την πορεία του στην Ερυθρά Θάλασσα.

Από το 1798 έως το 1863, το πολιτικό κόμμα που ήταν το Δημοκρατικό-Ρεπουμπλικανικό κόμμα διήλθε μέσα από μια σειρά εκκαθαρίσεων ή κλονισμών. Από το 1798 και εξής, και ιδιαιτέρως από τις 11 Αυγούστου 1840 και εξής έως το 1863, το Μιλλεριτικό κίνημα διήλθε μέσα από μια σειρά εκκαθαρίσεων και κλονισμών.

Το Δημοκρατικό-Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, το οποίο υπήρξε ένα από τα πρώιμα πολιτικά κόμματα στις Ηνωμένες Πολιτείες, δεν μετεξελίχθηκε άμεσα στο σύγχρονο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, όπως αυτό υπάρχει σήμερα. Αντιθέτως, υπέστη μια σειρά μεταβολών και διασπάσεων με την πάροδο του χρόνου, οδηγώντας τελικώς στη διαμόρφωση διαφόρων διαφορετικών πολιτικών κομμάτων, πριν από την εμφάνιση του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος.

Το Δημοκρατικό-Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, το οποίο συνδέεται συχνά με τον Τόμας Τζέφερσον και τον Τζέιμς Μάντισον, ιδρύθηκε στα τέλη του 18ου αιώνα ως απάντηση προς το Ομοσπονδιακό Κόμμα. Οι Δημοκρατικοί-Ρεπουμπλικανοί υποστήριζαν την αυστηρή ερμηνεία του Συντάγματος, τα δικαιώματα των πολιτειών και τα αγροτικά συμφέροντα.

Ωστόσο, κατά τη δεκαετία του 1820, το Δημοκρατικό-Ρεπουμπλικανικό Κόμμα άρχισε να διασπάται κατά περιφερειακές και ιδεολογικές γραμμές. Η κύρια διάσπαση σημειώθηκε κατά την Εποχή των Καλών Αισθημάτων (1817–1825), όταν υπήρχε έλλειψη ισχυρής αντιπολίτευσης προς την προεδρία του Τζέιμς Μονρόε. Αυτή η περίοδος πολιτικής γαλήνης συνέβαλε στην παρακμή του Δημοκρατικού-Ρεπουμπλικανικού Κόμματος. Το κόμμα τελικώς διασπάστηκε σε αρκετές παρατάξεις και εξελίχθηκε στις ακόλουθες πολιτικές ομάδες:

Δημοκρατικό Κόμμα: Οι οπαδοί του Άντριου Τζάκσον, ο οποίος έγινε ο έβδομος πρόεδρος το 1829, συγκρότησαν το Δημοκρατικό Κόμμα. Οι Τζακσονικοί Δημοκρατικοί υποστήριζαν μια ισχυρή εκτελεστική εξουσία, την επέκταση προς δυσμάς και ευρύτερο εκλογικό δικαίωμα για τους λευκούς άνδρες.

Εθνικό Ρεπουμπλικανικό Κόμμα: Το κόμμα αυτό αναδείχθηκε ως αντίδραση προς την προεδρία του Άντριου Τζάκσον και αργότερα συγχωνεύθηκε με άλλες αντιτζακσονικές παρατάξεις, ώστε να αποτελέσει το Κόμμα των Ουίγων. Οι Εθνικοί Ρεπουμπλικανοί υποστήριζαν γενικώς περισσότερο μια ισχυρή ομοσπονδιακή κυβέρνηση και την οικονομική ανάπτυξη.

Αντιμασονικό Κόμμα: Αυτό ήταν ένα βραχύβιο πολιτικό κόμμα που εμφανίσθηκε κατά τη δεκαετία του 1820, κυρίως ως αντίδραση στις ανησυχίες σχετικά με την επιρροή της μυστικοπαθούς μασονικής αδελφότητας. Απορρόφησε ορισμένους πρώην Δημοκρατικούς-Ρεπουμπλικανούς.

Το Κόμμα των Ουίγων: Σχηματισμένο κατά τη δεκαετία του 1830, οι Ουίγοι περιλάμβαναν πρώην Εθνικούς Ρεπουμπλικανούς, Αντιτεκτόνες και άλλες ομάδες της αντιπολίτευσης. Χαρακτηρίζονταν από την αντίθεσή τους στις πολιτικές του Τζάκσον, την υποστήριξή τους προς μια ισχυρή ομοσπονδιακή κυβέρνηση και την προώθηση της βιομηχανικής και οικονομικής ανάπτυξης.

Το σύγχρονο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα ιδρύθηκε κατά τη δεκαετία του 1850 ως άμεση απάντηση στις αυξανόμενες τοπικιστικές εντάσεις γύρω από τη δουλεία. Προσέλκυσε πρώην Ουίγους, αντιδουλοκτητικούς Δημοκρατικούς, μέλη του Κόμματος Ελευθέρου Εδάφους (Free Soilers), και άλλους που αντιτίθεντο στην επέκταση της δουλείας σε νέες επικράτειες. Ο πρώτος προεδρικός υποψήφιος των Ρεπουμπλικανών, ο John C. Fremont, έθεσε υποψηφιότητα στις εκλογές του 1856, και ο πρώτος επιτυχών υποψήφιος του κόμματος, ο Abraham Lincoln, εξελέγη το 1860. Επομένως, το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα αναδύθηκε χωριστά από τη Δημοκρατική-Ρεπουμπλικανική παράδοση και ακολούθησε διακεκριμένη πορεία στην αμερικανική πολιτική ιστορία.

Μέχρι το 1860, το Ρεπουμπλικανικό κόμμα εξέλεξε τον πρώτο του πρόεδρο. Βασιζόταν σε έναν συνασπισμό πολιτικών κομμάτων που εναντιώνονταν στη δουλεία. Το 1863 η Διακήρυξη Χειραφέτησης «ελάλησε» τη δουλεία εκτός υπάρξεως. Το 1863 το Ρεπουμπλικανικό κέρασ, το οποίο τότε αντιπροσωπευόταν από το Ρεπουμπλικανικό κόμμα, «ελάλησε» τη δουλεία εκτός υπάρξεως, ενώ το Προτεσταντικό κέρασ έπαυσε να είναι κίνημα και έγινε η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Το κίνημα των Μιλλεριτών έληξε νομικά και επισήμως τον Μάιο του 1863, και κατά το έτος εκείνο ο όρκος του Μωυσή, η προφητεία της δουλείας, απορρίφθηκε. Όστις έχει ους, ας ακούσει.

Στο σημείο αυτό, ίσως θα ήταν διαφωτιστικό να παρασχεθεί μια σύντομη επισκόπηση του «όρκου του Μωυσή», όπως ονομάζεται από τον προφήτη Δανιήλ.

Ναι, πᾶς ὁ Ἰσραὴλ παρέβη τὸν νόμον σου, καὶ ἀπεμακρύνθη, ὥστε νὰ μὴν ὑπακούη εἰς τὴν φωνὴν σου· διὰ τοῦτο ἐξεχύθη ἐφ' ἡμᾶς ἡ κατάρα καὶ ὁ ὄρκος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως, τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἡμαρτήσαμεν εἰς αὐτόν. Δανιήλ 9:11.

Ο Ουίλλιαμ Μίλλερ, ο οποίος καθοδηγείτο από τον Γαβριήλ και άλλους αγγέλους καθώς μελετούσε τον Λόγο του Θεού, οδηγήθηκε αρχικά στους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι. Η μαρτυρία του Μίλλερ είναι ότι, κατά τη μελέτη της Αγίας Γραφής, άρχισε από το βιβλίο της Γενέσεως και, επομένως, προφανώς έφθασε στο Λευιτικό πολύ πριν φθάσει στις δύο χιλιάδες τριακόσιες ημέρες του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ και του δεκάτου τετάρτου εδαφίου. Χρησιμοποίησε αποκλειστικώς την Αγία Γραφή και μία συμφωνία του Cruden.

Η Συμφωνία του Cruden δεν περιέχει παραπομπές στις εβραϊκές ή ελληνικές λέξεις οι οποίες στη συνέχεια μεταφράστηκαν στην αγγλική γλώσσα της Βίβλου του Βασιλέως Ιακώβου. Ο Miller

θεωρούσε ότι το «συμφραζόμενο» του χωρίου που μελετούσε καθοδηγούσε την κατανόησή του για μια λέξη ή για ένα χωρίο της Γραφής. Όταν επρόκειτο για την κατανόησή του των «επτά καιρών», είναι πολύ απλό να διαπιστώσει κανείς ότι το συμφραζόμενο των «επτά καιρών» του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού είναι το εικοστό πέμπτο κεφάλαιο.

Το εικοστό πέμπτο κεφάλαιο εκθέτει την ανάπαυση της γης, το Ιωβηλαίο και τους κανόνες της δουλείας. Οι κανόνες του εικοστού πέμπτου κεφαλαίου αποτελούν μέρος του «νόμου του Μωυσή, του δούλου του Θεού», ο οποίος επιφέρει ευλογία εάν τηρηθεί και «κατάρα» εάν παραβιαστεί. Στο εικοστό έκτο κεφάλαιο η κατάρα των «επτά καιρών» ισοδυναμεί με δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη και τίθεται μέσα στο πρόδηλο πλαίσιο των κανόνων περί της ανάπαυσης της γης και των αρχών της δουλείας. Στο εικοστό έκτο κεφάλαιο η τιμωρία ονομάζεται «η διαφορά της διαθήκης μου».

Τότε και εγώ θα φερθώ εναντίον σας και θα σας παιδεύσω ακόμη επτά φορές για τις αμαρτίες σας. Και θα επιφέρω επάνω σας ρομφαία, η οποία θα εκδικηθεί την παραβίαση της διαθήκης μου· και όταν θα είστε συγκεντρωμένοι μέσα στις πόλεις σας, θα στείλω ανάμεσά σας θανατικό· και θα παραδοθείτε στο χέρι του εχθρού. Λευιτικόν 26:24, 25.

Στο συμφραζόμενο, η «διαθήκη» για την οποία ο Θεός έχει «διαφορά» είναι η διαθήκη που αναφέρθηκε προηγουμένως στο εικοστό πέμπτο κεφάλαιο. Η τιμωρία των επτά καιρών ονομάζεται η «διαφορά» της «διαθήκης» του Θεού, και η «κατάρα» που είναι συνδεδεμένη με αυτήν είναι ότι ο Ισραήλ θα «παραδοθεί στο χέρι των» εχθρών του, και αφού βρεθεί στη γη των εχθρών, (όπως ο Δανιήλ) ο Ισραήλ θα γίνει δούλος των εχθρών του.

Όταν ο Μωυσής κατέγραψε το εικοστό έκτο κεφάλαιο του Λευιτικού, ο αρχαίος Ισραήλ μόλις είχε ελευθερωθεί από τη δουλεία της Αιγύπτου, και οι αρχές της δουλείας που παρουσιάζονται στο εικοστό πέμπτο κεφάλαιο θα επέφεραν είτε ευλογία είτε κατάρα. Ο αρχαίος Ισραήλ ουδέποτε εφάρμοσε τους κανόνες του Ιωβηλαίου και, τελικώς, τόσο το βόρειο όσο και το νότιο βασίλειο διασκορπίστηκαν για «επτά καιρούς», σε εκπλήρωση εκείνου που ο Δανιήλ αποκάλεσε «την κατάραν του Μωυσέως».

Η διαθηκική σχέση μεταξύ του Θεού και του Ισραήλ, η οποία είχε αρχίσει με τη δουλεία τους στην Αίγυπτο, έληξε με τη δουλεία τους στην Ασσυρία και στη Βαβυλώνα. Οι «επτά καιροί» εναντίον του βόρειου βασιλείου έληξαν το 1798, και οι «επτά καιροί» εναντίον του νότιου βασιλείου έληξαν το 1844. Το σημείο εκκίνησης για τις δύο περιόδους των επτά καιρών σημειώνεται στο έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα με μια προφητεία εξήντα πέντε ετών, την οποία ο Ησαΐας ανήγγειλε προς τον βασιλιά Άχαζ του Ιούδα το 742 π.Χ.

Διότι η κεφαλή της Συρίας είναι η Δαμασκός, και η κεφαλή της Δαμασκού είναι ο Ρεσίν· και μέσα σε εξήντα πέντε έτη ο Εφραΐμ θα συντριβεί, ώστε να μη είναι λαός. Και η κεφαλή του Εφραΐμ είναι η Σαμάρεια, και η κεφαλή της Σαμάρειας είναι ο υιός του Ρεμαλία. Εάν δεν πιστεύσετε, βεβαίως δεν θα στερεωθείτε. Ησαΐας 7:8, 9.

Ο Ησαΐας είχε επισημάνει ότι «εντός» εξήντα πέντε ετών από τον χρόνο κατά τον οποίο δόθηκε η προφητεία, το 742 π.Χ., το βόρειο βασίλειο θα συντριβόταν. Δεκαεννέα έτη αργότερα, το 723

π.Χ., το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ οδηγήθηκε στην αιχμαλωσία από τον βασιλιά της Ασσυρίας, και σαράντα έξι έτη αργότερα ο βασιλιάς της Βαβυλώνας οδήγησε στην αιχμαλωσία το νότιο βασίλειο του Ιούδα, το 677 π.Χ. Η προφητεία των εξήντα πέντε ετών παράγει έξι ιστορικά ορόσημα. Το πρώτο είναι το 742 π.Χ., όταν διατυπώνεται η πρόρρηση. Δεκαεννέα έτη αργότερα, το 723 π.Χ., το βόρειο βασίλειο οδηγήθηκε στην αιχμαλωσία από τους Ασσυρίους. Σαράντα έξι έτη αργότερα, το 677 π.Χ., το νότιο βασίλειο οδηγήθηκε στην αιχμαλωσία από τους Βαβυλωνίους. Τα πρώτα δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη, που άρχισαν το 723 π.Χ., έληξαν κατόπιν το 1798. Έπειτα, το 1844, ολοκληρώθηκαν τα δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη που είχαν αρχίσει το 677 π.Χ. Από το 1844, η πρόρρηση επεκτάθηκε κατά δεκαεννέα έτη έως το 1863, προκειμένου να ολοκληρωθεί ολόκληρη η προφητική δομή· διότι, όταν το Άλφα και το Ωμέγα σημείωσαν δεκαεννέα έτη για να αρχίσει η προφητική δομή, έπρεπε να υπάρξουν δεκαεννέα έτη και για να φθάσει στο τέλος της.

Ο αρχαίος Ισραήλ ελευθερώθηκε από τη δουλεία της Αιγύπτου, και, εξαιτίας της ανυπακοής, τόσο το βόρειο όσο και το νότιο βασίλειο επέστρεψαν στη δουλεία. Οι προφητείες υπερβαίνουν την προφητική ιστορία του αρχαίου κυριολεκτικού Ισραήλ και εκτείνονται έως τον σύγχρονο πνευματικό Ισραήλ, και, πράττοντας τούτο, το θέμα όλων των προφητικών οροσήμων είναι η δουλεία.

Η προφητεία του Ησαΐα επτά παρουσιάστηκε στον πονηρό βασιλέα Άχαζ από τον Ησαΐα το 742 π.Χ., όταν διαγραφόταν ένας επικείμενος εμφύλιος πόλεμος μεταξύ βορρά και νότου. Το νότιο βασίλειο του Άχαζ ήταν η κυριολεκτική ένδοξη γη του αρχαίου Ισραήλ. Το 1798, η πνευματική ένδοξη γη της βιβλικής προφητείας άρχισε να κυβερνά ως το έκτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας. Όταν οι επτά καιροί εναντίον της κυριολεκτικής ένδοξης γης έληξαν το 1844, υπήρχε, όπως και στην ιστορία του βασιλέως Άχαζ, ένας επικείμενος εμφύλιος πόλεμος. Μέχρι το 1844, η αναταραχή των πολιτικών κομμάτων, που διασπώνταν και συνήπταν συμμαχίες, είχε σχεδόν πλήρως κατασταλάξει σε δύο τάξεις πολιτικών πεποιθήσεων. Ως προς τη δουλεία, οι Δημοκρατικοί ήταν υπέρ της δουλείας και οι Ρεπουμπλικανοί ήταν κατά της δουλείας. Από το 1798 έως την έναρξη του εμφυλίου πολέμου το 1860, η διαδικασία διαμόρφωσης δύο τάξεων πολιτικών κομμάτων είχε ολοκληρωθεί.

Ο Άχαζ αντιπροσώπευε την κυριολεκτική ένδοξη γη και, επομένως, προτυποποιούσε την πνευματική ένδοξη γη. Η ιστορία του Άχαζ προτυποποιεί την προφητική ιστορία κατά την οποία η προφητεία διακηρύχθηκε το 742 π.Χ. και, ως εκ τούτου, προτυποποιεί την ιστορία κατά την οποία η προφητεία έληξε. Στην αρχική ιστορία, το βόρειο βασίλειο, αποτελούμενο από δέκα φυλές, είχε αποσχισθεί από τις άλλες δύο φυλές σε διαμαρτυρία κατά της θεόθεν εγκαθιδρυμένης κυβέρνησης των δύο νοτίων φυλών. Οι δέκα βόρειες φυλές είχαν σχηματίσει συνομοσπονδία με τη Συρία, προτυποποιώντας τη συμμαχία μεταξύ της νότιας συνομοσπονδίας και μιας δύναμης η οποία αντιπροσωπεύεται συμβολικά από τη Συρία.

Αυτή η σύντομη σύνοψη επισημαίνει ότι οι επτά καιροί του Λευιτικού είκοσι έξι αποτελούν διαθηκική υπόσχεση, η οποία εκθέτει είτε ευλογία για την υπακοή είτε την «κατάρρα» της δουλείας για την ανυπακοή. Τα βόρεια και νότια βασίλεια άρχισαν μαζί ως ένα έθνος που ελευθερώθηκε από τη δουλεία, μόνο και μόνο για να παραδοθούν εκ νέου στη δουλεία κατά τις αντίστοιχες

καταλήξεις τους.

Τα εξήντα πέντε έτη κατά τη λήξη εκείνων των προφητειών της δουλείας ολοκληρώθηκαν με τον πνευματικό Ισραήλ στην πνευματική ένδοξη γη, ακριβώς στο νεκρό κέντρο ενός εμφύλιου πολέμου του βορρά εναντίον του νότου. Οι αντίπαλοι στον εμφύλιο πόλεμο ήταν ένα βασίλειο που συγκρότησε συνομοσπονδία και αποσχίσθηκε από τη θεοσύστατη κυβέρνηση, η οποία βρισκόταν στο αντίπαλο βασίλειο.

Από το 1798 και εξής έως τον εμφύλιο πόλεμο, το κέρασ του Ρεπουμπλικανισμού υπεβλήθη σε μια διαδικασία η οποία παρήγαγε δύο τάξεις πολιτικών ανταγωνιστών, που αντιπροσωπεύουν τις δύο πλευρές των ζητημάτων της δουλείας. Οι υπέρ της δουλείας ανταγωνιστές, οι οποίοι επιδίωκαν να συνεχισθεί η πρακτική της δουλείας, έχασαν τη μάχη.

Από το 1798 και έπειτα έως τον εμφύλιο πόλεμο, το κέρασ του Προτεσταντισμού υποβλήθηκε σε μια διαδικασία που παρήγαγε δύο τάξεις θρησκευτικών ανταγωνιστών, οι οποίες αντιπροσωπεύουν τις δύο πλευρές των ζητημάτων της δουλείας. Οι φιλοδοουλοκτητικοί ανταγωνιστές, που επιδίωκαν να διατηρήσουν την αρχική κατανόηση της προφητείας περί δουλείας, έχασαν τη μάχη.

Το 1863 το κέρασ του Ρεπουμπλικανισμού κατόρθωσε να απορρίψει την πρακτική της δουλείας.

Το 1863 το κέρασ του Προτεσταντισμού κατόρθωσε να απορρίψει την προφητεία της δουλείας.

Με αυτόν τον τρόπο απέρριψαν το έργο του Μίλλερ, του Ηλία για τον καιρό του. Με αυτόν τον τρόπο απέρριψαν επίσης «τον όρκο του Μωυσή», τον θεμέλιο λίθο για τον καιρό τους. Ο Μωυσής και ο Ηλίας τότε απορρίφθηκαν, μόνο και μόνο για να επιστρέψουν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001.

Ο Άλφα και το Ωμέγα, ο θαυμαστός γλωσσολόγος, κατέγραψε τη θεία υπογραφή Του σε ολόκληρη τη χρονική προφητεία του «όρκου του Μωυσή», την οποία ο Ίδιος διακήρυξε ως Παλμονί, ο Θαυμαστός Αριθμητής. Εάν δεν πιστεύσετε, βεβαίως δεν θα στερεωθείτε.